

საქართველო
საბჭოთაო
დემოკრატიული
რესპუბლიკა

„ქალი-ოგობა“ და გამფლანგველები

F-925

„შეყვარებულნი“

საქართველო
საბჭოთაო

წამწამსა და წამწამ შუა
ბალი გავიშენებია,
შიგ სურვილი ჩავიწერავს,
ყველა გავიშტერებია!
საბნავის როგორაც იმა ასეთი მომზიბლავი სიმა
ღერები და კოშკი იბატრეა შეყვარებულნი სტუმარი.
ღეტქობაზე მიუახლოვდა თუ არა მწერიაზე საბ-
ნავის, მაშინათვე მოწიწებით დაეცა მუხლებზე და შემ-
ღერის:

მინდორშია თეთრი ქვა,
ახსნი და არ ამუცა.
გოგო შენი სიყვარული
სადაც წაველ — თან წამყვალ
საბნავიმა ყურადღებით ახელ-დახებდა ღეტქობის
გაპარსულ პირი სახეს და ამბობს თითქოს თავისთვის
თითქოს მის ვასკვამბად:
„მეშინია ბიჭისა, გაწვალენა იცისა.
ვენაცვალე ბერიკაცსა, არ გამტეხსა ფიცისა!“
ჯენტლმენი ეწყინა ასეთი შენიშვნა საბნავის და
უფრო აღუნებით შემოვირის:
„აღმახის ფანჯარაშია მწვედ დგინახე პირი მე.
დღისით მკლავს შენი სურვილი, ღამე ვწივარ და
ვსიბირო მე.
ნეტავი როდის მდღერსხს შენთან ჯდომა და ლხი-
ნი მე?
გადავგეოდე, გაცოცხდე, შენი თვალ-წარბის ქი-
რიმე?“

ინგლისელ ჯენტლმენ ღეტქობისგან შრავალი ქება-
დიდება გაეგონა აზ. ქალ „საბნავისე“.
ბერიკ ეცადა, ცოტა ეცადა ჯენტლმენი, და ავი
ეღირსა კიდევ საბნავისი ხილვას, ნახა და თვალც შეუ-
ვლოდა.

ამის შემდეგ სულ დეკარავა მოსვენება ღეტქო-
ბის, როგორც ყოველი შეყვარებული ადამიანი — სულ
დადიოდა, ოხრავდა, შფოთავდა, აღრავდის და აღრავ-
დის არ აქცევდა ყურადღებას. იმისი ფიქრი და ზრუნვა
მხოლოდ საბნავის ეგვლებოდა გარშემო. მისი ემზით
იწოდა. მის სურვილით დნებოდა.

აღარ იცოდა, რა ტენაი როგორ გაემზიბლა თავისი
სევდა.

მარტო ყოფნის დროს რამდენჯერ წამოუთახია სულ
გამწარბით:

სიტყვა რომ ვსთქვა ამდონი,
უნდა მუყადვს ვამჯინი.
შოი, ღმერთომა დასწყევლოს
სიყვარულის მამჯინი!

გავიდა ხანი. სიყვარულმა უფრო მეტად დაიპყრო
ღეტქობისგან არსება. ბიოლის მოთმინებაც დაკარავა. აი-
ლო ხელში ზონგურა და მიაღვა საბნავისი ციხე-კოშკს.
ჯენტლმენმა დაიწყო გარშემო სიარული, თან ზონგურის
უკრავს და თან დაღმერის:

შოას ვიყავ, ცივი წავი ეხვი,
ბარად ჩამოველ — მაჭარი,
ნეტავი გოგო ვაგყვიღონ,
მე ვავხელ შენი ვაჭარის

საარშიყოლ გამზადებულ საბნავისაც მოეწონა ეს
რალად უტოო ხმა და გადმოიხიდა კოშკიდან.

ღეტქობისგან შეაველო თვლი და უფრო აღრავდა
ბით მესახაბ:

მთლად ხმელთი დამივლია
წღებოც შემოვერებია,
არ მინახავს შენისთანაი,
ხელი მოვადღერებია.

საბნავისაც გული აღუღტინდა ასეთ საარშიყოლ ჰან-
გებზე, თვითონაც ხომ იღლი ხანია ოცნებობს გათხოვება-
ზე და პირდაპირ მიმართავს ღეტქობისგან:

„შენც თუ გინდა, მეც თუ მინდა,
შემაგალი რალთ გვიწინა“
ღეტქობისგან ღამის ცის ეწყევა სიხარულით, რაკ
თვით საბნავისთვისაც ვაგოო თანხმობა.

მეგრამ დახე უბედურებას, ეშმაკი რომ შეუჯდებდა
კაცს საბნავის ასეთ ზქარ დათანხმებაზე, რალაც იქვე
შეგებარა მის პატიოსან ყოფა-ქცევაში. მაშინათვე თავა
ხედურათ დაიწყო გამოთქონვა თავის საბატარძლოს მის
წარსულ ცხოვრებაზე:

— ვინ ჰყვარობდა წინდ?
— როგორ ჰყვარობდა?
— რა დაშოკიდებულემაში იყო ამა თუ იმ პირთან?
ყველა ამისი ანგარიში დაწერილობით მოსახოვავ
საბნავის. და თუ უარს იტყვოდა ამაზე, ხელის აღებოიავ
კი დაემუქრა.

საბნავისმა ნამეტანი იწყინა ასეთი თავხედური გო-
მობიება თავის უმხატობის შესახებ, და ინგლისელ
ჯენტლმენი უდავიდარამოთ გამოთარბთან თავის ციხე
კოშკიდან.

ამ ამბავს საგანგებოდ ადვენებდა თვალყურს საბა-
ნავისსაცე სამოიჯურთოდ გამზადებულნი ამერიკელი სერქ
მოზგანი.

გაგოო თუ არა ღეტქობისგან გამომეგება, ამის გულ-
ში დაწითო იმედის ქიკონა და მაშინათვე მიმართა
საბნავის, რადიოთო:

ტურფა ბალი და წალკობი, ეკლითა ვინმემ შესახარა?
რკინისა კარი შევაბა, კლიტე მე მომცა, შენ არა.
სიყვდილსა შენსა სანაცვლოდ თავსა მე მესცემ, შენ
არა.

ვაპ, თუ ზედ იხიც დამერიოის, მე მიყვარდე და შენ
არა!

საბნავისაც ბერიკ კაი რამე ჰქონდა გავონილი სერქ
მოზგანზე. ამიტომ დაუყოვნებლივ უპასუხა მის სასიყვარ-
ლო რადიოზე:

— რას შვრები, კაცო, რომ ამ ნაგავს ქურაში ჰყრი? სანტიარული კობისია დაგინახავს და დაგაჯარიმებს.
— ჩემს ფეხებს დააჯარიმებს! მე თვით ვარ სანტიკო მისის წყვრი!

ვატკაცო უღვაშკოკობა,
ქორიანი შენი მიყვარსო!
თუ კი შენ ჩემთან არ მოხვალ,
მე შენთან ვინ მომიყვანსო!
ადექ და ჩემსკენ წამოდი,
გაღმოიარე ბანები!
კარს უკან ჩემი ხაწოლი,
და დაგზდებდა კარები.
ახწიე უთონის საბანა
წედ გაღმომხვიე მკლავები.
ქორწილი გადავიხადო
მეტრს დაუყენე თვალები!
ასეთ სენტეტარო პასუხზე, იცოცხლეთ, სერ მორგანი
დაფატურა!

სულ ცოტა ბანში საქმე გაიჩარხა. საბნავთმა და
მორგანმა დიდებულიათ იქორწინეს. ჩქარა კიდევაც გაემ-
გზავრენ მეფიანთენ, გზათ ჩაუარეს დეტერდინდის მა-
მულ-დელულს.

ძველმა არშიყმა რა მოკვჩა თვალი საბნავთის მშვე-
ნებს, დაიწყო სევდიანი სიმღერა:
„ვისია, ვისია ქალი ღამაში?
მას უქეს თვალწარბი, და კტევა ნაწი?
დალალი—კავები, წამწამ—არევაწი,
ტუჩი საღიმოთ გამონამწადი!“
საპასულოდ კი მოეგმის სერ მორგანის ამაყური ლი-
დინი:

ჩენია, ჩენია ქალი ღამაში!
საამო — სატბილოდ გამოინამწადი!
ცხს ვეტყვი მის ქებას ენა ფაქიზი,
მმეტლეთს გავუშლი ვით ფიანდაწი!

დეტერდინგი სიყვარულთან ერთად ბრაზმაც შეიძ-
ყრო. ვერ მოუნელდება, რომ მისი სატრფიალო საბნავთი
ასე ადილოდ გაჰყვა ვიღაც ამერიკელ მორგანს.
ბოლოს ველირ გაუძლო დაგუბებულ ბოლმებს და
თავის ყოვილ სატრფოს მისწერა ასეთი მუქარა:
„დიდ ოკენეს ერთიან დადაყენებ და ყლამს უფწამ.
ას მხრიან მშვიდლდა მოვწიდავ, ცახ ისარს ვესვრი
ფშენას ვუწამ.“

ქვეყანას ბანდურს ამოვკრავ, შევაშინებ და ბაქს
ვუწამ.

ბიჭი ვარ ამისთანაი! იცი მე შენ ქმარს რას ვუწამ?
საბნავთმა ასეთ მუქარაზე ბევერი იცინა, იხარხარა და
შემდეგ ასეთი პასუხი გამოუგზენა ბაქი-ბუქია ჯენტლ-
მენს:

ვაუო, სად იყავ ეგეთი
როცა არ ვიყავ ქმროსანი?
დღეს ბედმა ქმარი მიბოძა
ძალიან დიდი ყმოსანი.
შინ მოვა, ახვარს ჩაიცავს,
გამოვა ქარქაშოსანი.
შვიდ-შვიდს ჩამოჰყრის შენაიარს
შოშველი, ბერანგოსანი.
შენ ერთსაც ვერ ჩამოვადებ,
მორქმული — ჩაჩქანოსანი!
ასეთმა პასუხმა სამუდამოდ მოუკლა გული საბრა-
ლო დეტერდინგს. აღარ იცოდა, როგორ ჩაენელენინ-
სიყვარული, უბედობა, სიბრაზე. დაემხო პირქვე და
ბოლმინათი მორთო ვოლებმა:
ვაი რათ დაგვარგე მჭირფახა ღლიდი..
სისხლის ცრემლი მოდის, არ შრება თვალი...
ნაღრი.

საგლეხო სენსი

საქართველო
საბჭოთა კავშირი

მთავრობამ გამოუშვა სოფლის მეურნეობის გაძლიერების სესხი.

სესხი არც კი იყო ხეირიანად გამოშვებული, რომ სოფლის აქტივი, ყარამან ჯანაჯღაღა ფხვზე დადგა.

— შეიძინეთ ამხანაგებო სოფლის კოლექტივიზაციის სესხის ობლიგაცია, მოაწყვეთ მისი რეალიზაციის ორგანიზაცია და ამ საქმეშიაც შეიტანეთ რაციონალიზაცია?

- რა, რაო?
- როგორაო?
- ?!
- რა სთქვა, თუ გაიგეთ?
- ა?!
- მიხვდით რამე?

— ობლიგაცია, ამხანაგებო, რეალიზაცია და რეკონსტრუქციის რაციონალიზაცია. ეს არც ისე სახუმრო სა-ქმეა.

ყარამანმა დანიხა, რომ გლეხობამ ვერაფერი გაიგო და ისევე მდებოი ენით დიოწყო ლაპარაკი.

— აი, ამხანაგებო, მთავრობა გვეუბნება: ცოტ-ცოტა ფული შეაგროვეთ და ხაზინაში შემოიტანეთ. ამას ქვია სესხი ფულის მაგივრად მოგეცემათ ქვითარი, ან თამასუქი, რომელსაც ეწოდება ობლიგაცია. სამი წლის შემდეგ ფულს უკანვე მიიღებთ— პროცენტებით. ამას გარდა ნ-ჯერ მოხდება ობლიგაციების ტირაჟი, ანუ ქვითარების ლატარეა, რომლის დროსაც თვითეულ თქვენთაგანს შეუძლია მოიგოს 50 მანეთიდან ათას მანეთამდე. თქვენგან ნასესხებ თანხას სახელმწიფო ისევე სოფლის მეურნეობას მოახმარს.

- ჰო და აგრე თქვი შე კაცო!
- ახლა ყველაფერი გაიგეთ!
- თუ ძმებარ, მომიყდე ობლიგაცია!
- ერთი-ორი ობლიგაცია მეც მაყიდდე და რაც ელირება მიირთვი.

- აბა, ობლიგაცია!
- ვის გინდა ობლიგაცია!
- მომიცი ერთი მეტრო თუ ძმებარ...
- სოფლის კულაკი აღფეხია განზე ვაღდა.
- მაგათი ფულს ვასესხებ?— ზულუნოზდა იგი. ადგა და რაც ფული ჭონდა სოფლის ვაჭრებს ასესხა.

საშუალო გლეხმა ერემომ პირველად იყიდა ობლიგაცია.

— გამოსენი, დედაკაცო, ორი ჩვირონეცი. ფული უნდა ვეცხსება.

კოლმა გამოუტანა ოცი მანეთი.

ღარიბმა გოიხმა დღითაც მოიფხანა ყური.

— დედაკაცო! მიიტა ი თუმნანი, აბლიგაცია უნდა შეიძინო.

— ასე გასინჯეთ, მოვამაგიერე ვაბროც არ ღარჩავალში.

— ხაზენი! მიმართა მან დამქირავებელ კულაკს,— ორი და ათი შაური მიიტა.

— რაზე დაჭკირდა?

— მიიტა, მიიტა, მერე გეტყვი...— წაიღო და ობლიგაციის მეოთხედი იყიდა.

გაიყიდა ობლიგაციები.

კულაკი მწარედ ხითხითებდა.

— სულელებო, რად გადაყარეთ ფულები? მე ვერკ მიყურებთ? რაც ფული მქონდა ამ ჩვენ ვაჭრებს ვასესხე, გავიდა ხანი. ტირაჟი მოახლოვდა. ზოგმა მოიგო, ზოგმა არა.

გავიდა სამი წელი. ტირაჟების დროს გლეხების დიდმა ნაწილმა მოიგო. სხვებმა სახელმწიფოსთვის ნასესხებ თანხა მიიღეს სარგებლით.

კულაკი აღფეხია!

— ნულარე მკითხავთ...

სამი წლის განმავლობაში კოოპერაცია იმდენად გაღო-ნიერდა, რომ ყველა ვაჭრები გააკოტრა.

მოგატყნებთ, ვაკოტრებულ კაცს ვალის გადახდა აქ შეუძლია.

აღფეხისაც დაეკარგა ვასესხებული თანხა. ახლა აღფეხიც ვაკოტრებული და ისევე ლეკების წე-რას შეუღდა. მისი უკანასკნელი ლეკში ასე თავდება: რა მიჭირდა მეყიდა ობლიგაცია მენაო, თურმე ყველას ჯგობნება საგლეხო ობლიგაცია. ყველას გირჩევ შეიძინეთ საგლეხო სესხიო თორემ ბოლოს ინანებთ, როცა ვაკოტრდებით.

აღღარ-აღღარასან.

გზა-ჯვარიღინა

ოსიკო ბარათაშვილის ღებთქმა სს. ოპერის თეატრში, მოლოდინს გადაპარბა.

ბარათაშვილს რომ ახალგაზრდობაში ესწავლა სიმღერა, მას საბატო აღილი ეწინააღმდეგებოდა პირველხარისხოვან მომღერალთა შორის. (ამონაწერი რეცენზიებიდან)

ცხონებულ კონსტანტინეს როცა ვაგი შეეძინა, იმ დღეს ჩექა-ქუხილი და წარღვნა არ ყოფილა. არც ახალი ფარსკვლავი გამოიჩენილა ცაზე. ქურთუბის მაგიერ ნათესა ვები მოვიდნენ ახლად დაბადებულის სანახავად.

პირველ დღიდანვე ზაგუს ცტყობოდა, რომ უჩვეულო რაღაც იჩენებოდა.

— ეგერალი იჩენება, ნაწოლკონი მოგონილი იჩენება მასთან! — ამბობდა ერთი.

— მინისტრის პახოლკა აქვს! — ამბობდა მეორე — ზენაცვალე ბავს ჩინ-ორღენებს!

— ისეთი მოპარუსკე ვაგოვია, რომ შენი მოწონებულნი — დარწმუნებები ამბობდა მესამე.

ყველას აუსრულდა ნატერია. ოსიკომ არავის აწყენია. ერთ ხანს მინისტრობაშიც ედგა ფეხი და ისეთი ენა-წყველიანი გამოდგა, რომ ყოველი მისი სიტყვის შემდეგ ნილოსის ოდენა მღინარეები მიავორებდნენ ტალღებს.

ერთ დღეს თბილისის ყველა ეკლესიებიდან გაცხარებული ზარების რეკა იმყოფა.

— რაშია საქმე? — ერთმანეთს ეკითხებოდნენ გაკვირვებული მოქალაქენი, — აღამამდ ხანი ხომ არ შემოვსევსავა?

— მეორეთ მოსელის ნიშანია! — გაპკიოდა ერთი მიხუტო დედაკაცე.

ქალაქის ადმინისტრაცია ფეხზე დადგა. მილიციის უფროსი აპერო-ავტომობლით დაპჭროდა და ხალხს ამშვილებდა.

— დაწყნარდით, არაფერი! მივარდნა მოსკლავა არ იქნება! მის მაგიერ ოსიკო ბარათაშვილი — ამბობდნენ ოპერის რაში!

ღებთქმის შემდეგ ოსიკო პამლეტის პოზაში იდგა თავის კაბინეტის ერთ კუთხეში და მწიფე ფიქრებს ეძლეოდა:

— შემდეგში ბედი რას მიმზადებს? ვეჩქოლობა, თუ კარუზოს დაენა? აი საკითხი! მაკლია მხოლოდ ნაწოლკონის დიდება!

და იქვე, რომ ერთი წუთიც არ დეკარგავა, ხელში მოიბარჯევა მამა-პაპური ხმალ-ხანჯალი და დაბდღენამ ყველა ბოლიშვიტი.

„ახლა კი ვარია! — სთქვა მან გულში. „სურევა აიბიბი... სახელი ჩემი ვსახლებე ქვეყნის საოკრად“.

გ მ დ ვ ა

რა კარგია სიმღერა, მუსიკა, ზღაპრები, ანდაზები და სხვადასხვა.

მე ოპერაში ვზვიავ. მესამე რიგში (სიზმარია, თორემ მაგის ფულს აბა როგორ ვიშვიდი). ერთი მწკნენე ხავერდოვანი სკამი აქვს ჩემს განკარგულებაშია და ბედნიერებით მოვრალს მსურს მეც ვავერიო ხალხში, ვავიარკ გამოვივარო, ყველას თავი მოვანერვო;

— ხედავთ მესამე რიგში ვზვიავ. ბიჭი ვარ ცოლსა-თხოვი და მარილთიანი, უცსურები პრემიერებს და ვუსუს მენ საუკეთესო მომღერლებს... მე უნდა შევასრულო ამეუღამ ახესალაშის პარტია. მოავჯადღებ ქალებს და განსაკუთრებით ქალიშვილებს.

— ვინ არის ეს ილიანი? — იკითხავს ყველა.

მე ვარ, მე... ჩემს ნიშს არ აფასებდნენ, მაგრამ მე მაინც ვაევიკავე ვხა. მაქვს ჯიუტობა ხარის და ვამბეღობა კურდღლის ტაშს არიან მაკრავს? ჩემბუთისის ერთააა სულ ყველაფერი. შიბლავს ეთრითი...

...ბატისტინი, კარუზო, შოლიანნი... იშვიითი სმებო... სიმღერის გენიოსები — ბარტონ, ტენორი და ბანი. დღეს ისინი იმღერებენ. მაგრამ სადა ვარ? — იტალიაში. ო, ო, იტალია, იტალია მშვენიერო ქვეყანავ. კარუზო შენი შვილია მოკვდა იგი, მაგრამ მებო მოცხალი ვყვეარ საქარ-თველს... ცხვირი რამ მაკრანა?

...არაფერი არ მესურება. არ მინდა ვავიარო... ეგერენა დავლი „ილიანი“? — რა კარგია მერისი, რა კარგია ხმა აქვს — ნამდვილი დრამატული ტენორია. ვის არ მოუსმენია იგი, როგორც დეკლამატორი? — „ვინ არ იცის ძველის ძველი, ვჯავის მონასტერი“...

იურისპრუდენცია თუ „გამბანები“ პარტიტურა? კი თხავებ პასურის მიცემა არ ვაგუიარდება არავის. ერთი ლიკამ ეს პრობლემა უყვე მოავდარა. არაფერი არ მესურება... რამ ბატენა ცხვირი?

— მოქალაქე მოსამართლენო, მართალი არის, ჩემმა მარწმუნებელმა მოპკლა კაცი, მაგრამ თქვენ იცით, რომ ხშირად ვარებო ვაიძულენს კაცს... — ამბობდა სასამართლოში ჩვენი ოქროპირი ოსიკო... რა კარგია სიმღერა, მუსიკა, ოპერა... ოსიკო მღერის? ვაქედლია დარბახი... მეც რომ მღერია?

მე რას მერჩინ, რომ არ მამღვეენ საშუალებას გამოვიდე ახესალაში და ეთერში? მე, რომელიც არ ვყოფილვარ, არც ვქალაქი, არც ოპერა, არც კიბილი და არც ხარხანი? მე მინდა ვიმღერო და ვიმღერებ კიდევ...

მურმანი, შენა მესხა... „ჩემთან იყო იმ ტანჯავში“...

— ყოველთვის ტანჯავში ვარ შენთან, სულ ბორჯავსარ და ძილშიაც არა ხარ მოსვენებული! მე მაინც მომსვენენ, დაძინენ...

დასწყველის ღმერთი, ცოლი ვამიღებები. და იმენე ჩემო ეთერო, იბინე... ოპერა ვთავად. — ლ.

— ეე, რას ამბობა? სწორედ რომ რაც ძველ დროს კახხანანში სიტყვები გავგიჟონია, ტოჩი-ტოჩ ისეთივე გნახებთ ამ წარმოდგენაზე.

ღ ა მ ნ ა ჯ ა ვ ე

ტვილისს ქუჩებში ისევ გასწორდა უბედური შემთხვევები.

უკანასკნელი უბედური შემთხვევა, ოთავლიც ტვილისის ერთ-ერთი ქუჩაზე მოხდა, მხოლოდ თავის სიმართლით თუ განსხვავდებოდა სხვა ასეთ შემთხვევებისაგან. გაზეთებში მოყვანილ ცნობების მიხედვით მომხდარა იგი ასე:

გაქანებულ ტრამვაის ვეგონიდან ვადომობტარა ვილაც ახალგაზრდა და კინაღამ უკან მომავალ ვეგონს მოტახნებია ქვეშ. სწორედ ამ დროს პირველი ვეგონი მის ცხვირის წინ უეცრად გაჩინო ეტლს დაჯახებია. ამით უსარგებელია იქვე გვერდზე მჭროლავ ავტომობილს და მგერად ჩაყვრია პირველ ვეგონს მკერდში. იმას შედეგად მოყალიდა ის რომ მეოთხე ვეგონი პირველ ვეგონს დატაკებია, ვეგონი ისევ ეტლს, ეტლი ავტომობილს, ავტომობილი ბოძს და ამასობაში სრულიად მოუღონდებოდა სხაურზე გაჩინილი მილიციელი მოყოლია ავტომობილს.

სამედნიეროდ, როგორც გაზეთები იუწყებიან, დაზარებულნი იოლად გადაიჩინებოდა, მხოლოდ ეტლიდან ვადომობტარა ვილაც მოქალაქე დაზარებულთა სასიკვდილოდ. უბედურების ადგილას სააწრაფოდ გაჩინილი დანტერეისნებელი პირები და შემედგარა კომისია დამნაშავეს გამოსარკმევად.

მაგრამ სანამ კომისია გამოარკვევდა დამნაშავეს, ტრამვაიონის ერთმა თანამშრომელმა მიზნად დიასახა, თვითონ შედგომოდა ამ საქმის გამოძიებას, და რაც არ უნდა დაუდებოდა, თვითონ გამოარკვეა დამნაშავე.

ამისათვის, უპირველეს ყოვლისა, მან მიმართა პირა დათ თვით უბედურებებში მონაწილეთ ინტერვიუს გასაკეთებლად.

როგორც მოსალოდნელი იყო პირველად შოფერი საკენ გაეშურა. რამდენიმე საათისა უშედეგო ძებნის შემდეგ, თანამშრომელი სრულებით შემთხვევით წააწყდა მის ერთ სარდაფში და მოკლე შესავალის შემდეგ მუვი დობიანად გამოკითხა ყველაფერი.

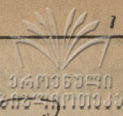
დანარჩენ პირების მონახვა კი უფრო ადვილი გამოდგა.

ასე, რომ მეორე დღეს, თანამშრომელს უკვე მზაკჰუნდა ყველა შეკითხვებზე მოცემულ პასუხების მოკლედ შეინაო და დამნაშავეს ვინაობაც გამოარკვეული ჰქონდათ, ამ პასუხების შეინარჩევ:

შ ო ვ შ ი რ ი

— რაითა?!.. აა... შესის... დიდის საიმონებით, თუშცა კარვად ვიცო, რა შევითნაეც მაქვს საქმე... მაშ, თქვეც გაიტეტრესებთ —ვის მიუღდის ბრალი?... კარგი... მაგრამ ერთი ეს მოთხარით. რატომ მაინც დამინეც ჩემთან გამოიქვით პირველად?... მ... არ უღლებით შემთხვევით?... ეი ცო, რაც შემთხვევაა, მაგრამ ტყუილად ფიქრობთ... ჩემსინდისი წმინდაა, როგორც აი იმ მიკიტნის თავი თმისაგან... არც ბრალი მაქვს და არც გადაკრული ეყოფელ ვარ მაშინ... იმისი დედაც, თუ იმ დღეს ნახევარ ბოთლ არაყზე მეტი დამელიოს... ყველაფერი ვატყმანის ბრალია და, თუ გენახეთ მილიციელისაც, მეეტლესაც, მგზავრებთსაც და თქვენისაც!..

ახალგაზრდა

— ვერ გამოვია, რად დავგვირდით ჩემთან საუბარი. კი, შარიალია, მე გაქანებულ ვაგონიდან გადმოვტირე, მაგრამ უმიზეზოდ იქა. საქმეზე მივჩქარებოდი. რა ჩემი ბრალია, თუ ვაგონი იქ არ ჩერდება. სადაც მე უნდა ჩამოვხტე... შემდეგ, თუ ვაგონს ქვეშ არ მოვყვები, არც ეს არის თქვენი საქმე... როგორც ხედავთ, უთქვენთავე გადავარჩი, და, დარწმუნებული ვარ. მომავალშიაც გადავარჩები... შეიძლება ისიც თქვათ, რომ წესრიგი დაგვარდევინა... არა, მე, რომ წესრიგი დამერღვია, დამაჯარიმებდნენ კიდევც, როგორც წესით და რიგია; ასეთ შემთხვევა კი ჩემს პრაქტიკაში ჯერ აღვლილი არ ქონია... ეხლა კი უკაცრავად... მეტს ველოვარს გეტყვი. ვეგრე მეორე ნომერი მოდის და თუ არ შევხატე. დამავიანებოდა...

პატრონი

— სიმართლე ვითბრათ, დავებინო... მაგრამ მე დარწმუნებული ვარ, თვითონ მეტელემ მოაწყო ყველაფერი გაზავებ... მან ისარგებლა იმ შემთხვევით, როცა მე ერთი წუთით უკან მოვიხებდი, ძლიერ მაინტერესებდა, როგორ გადატებოდა ის ახალგაზრდა. და თან სვლასაც მოვუმატე, რომ ახალგაზრდას როგორმე კისერი მოეტება და სამუდამოდ ესწავლა ქუჩა. ამასობაში მეტელე უფრო ლიანდაგზე გადასულყოფი და სრულებით არ ფიქრობდა გზის განთავისუფლებას... ცხადია, განგებ... ყოველ ვატანში იცის. რა ხალხიყავა მეტელეები და შოუერები... ამასაც კიდევ თავმოყვარეობის საკითხიც დავმართ... ერთი სიტყვით, ჩემი უდანაშაულობა აშკარაა.

მემატი

— ვისი ბრალია?... უცნაური კითხვაა... ისე კითხულობთ, თითქმის არაფერი იცოდით... ახა, თქვენ თვითონა სიტყვით, რა შეუძლია ეტლში... კიდევაც რომ გაიტანოს გინამე, თუ ცხენმა ჭიბში წიხილი არ ხაქრა, მაინც ცოცხალი გადაირჩება. თუ რამე უბედურება ხდება, ეს სულ შოუერების და ვატანების ბრალია... აი, მაშინაც მათი ბრალი იყო. რა უფუთო, თუ ლიანდაგზე გადავიდით, ვატანს შეიძლო შეესუსტებია სინჯაზე და მომთრეფებოდა უკან... ჩემი ცხენები იმის ვაგონზე ნაკლებ არ მიქრიან. მაგრამ ყოველ ვატანს კიჭაში ჩადგომა უყვარს... ბოლოს და ბოლოს არც ჩემია ვართ თავმოყვარეობის მოკლებული... ჩვენც ხალხნი ვართ... გარდა ამისა, მილიციელიც დიდი დამნაშავეა, რომ თავის დროზე შემწევა არ მისცა ვატანს... მე კი არაფერ შოუნი ვარ...

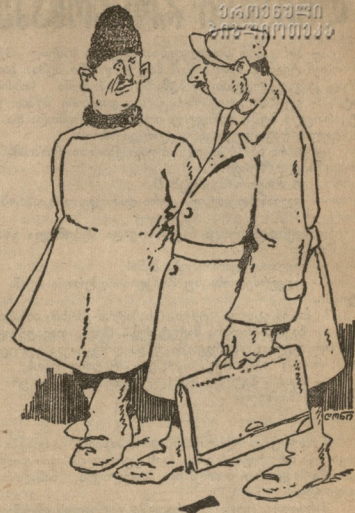
მილიციელი

— გმადლობთ... ეხლა ცოტა უკეთა ვგრძნობ თავს... ერთი თვის შემდეგ, როგორც ეჭმი ამბობს, ფეხზედაც წამოვადგები... მაგრამ, არა უშავს. პირველი შემთხვევა ხომ არა—მეოთხეა... თუქცა, სიმართლე რომ ქმთქვათ, ძლიერ საწყევია, რომ ყოველად უდანაშაულო კაცს ასე მტრობობთ... პირდაპირ ვაბრკანავებოდა და დასაჯარიმებოდა ყველა ეს შოუერები, ვატანები, მეტელეები და მტრუნავეები, მაგრამ ხომ იცით ყთილი კაცის გული... სტვენას არ უჯერებენ, ისე კი გეტყობა... მათი ბრალია ყველაფერი და სხვა არავის...

უსწორო მოკალაპი

— რალა დროს ჯანმრთელობაზე კითხვაა, თქვე დაოცვილი, სააქა პირი აღარა მაქვს... ახიც არის ჩემზე... ჩემი ბრალია ყველაფერი... მე ვარ ყველაფერში დამნაშავე!... მე რომ იმ დღეს ეტლში არ ჩაემჯდარიყავი, არც ვაგონი დავებებოდა ეტლს, არც ვაგონი ვაგონს, არც ვატანობაში ვაგონს და სხვა... ახია... ახი ჩემზე... მაგრამ ეხლა იმდენად ჩემი თავის არ მასუხებთ, რამდენად იმ ხალხის ბედ... ალბად ყველანი დატუსაღებული არიან... საწყვადი უდანაშაულო ხალხი... ვთხოვთ თუ კი რადისმე ნახოთ ისინი, უთხარით, მაპატივონ ყველაფერი... შემიწინააღმდეგეთ, რომ ჩემი ბრალი იყო ყველაფერი... ჩემი... ჩემი... და კიდევაც გვედები ღირსეულად... რა ჩემი საქმე იყო ეტლში ჩაჯდომა... არა შეედა მწყვერი ხესა, არა იყო ვაგონი მისი... ახია ჩემზე, ახია...

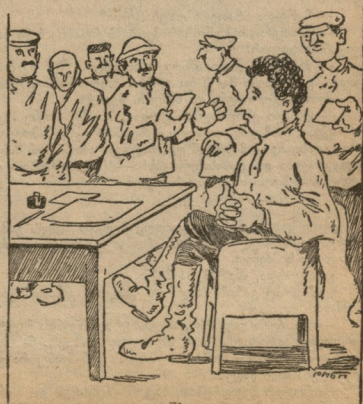
სინემატო.

— შენ დაწვებულეხა ეს ერთი ხანა საქმე კანკათ მიღილი!
— მე დიდი ხანა იქ აღარა ვარ!
— მია, ალბათ იმიტომ გამოსწორებულა საქმე!

მ უ ნ ჯ ი

ქუჩების მალაროს მუშთა პროფეკციის საქმეა თა მმართველი მუშების ლაპარაკს არ კადროლობს და მათ შეკითხვებზე მასებს არ აძლევს — დილა!

ლევარსი რომსროსაჲ

— პირდაპირი საცუადებება: ხედვადი საწყალი მუშა რაოდენ ტვირთს მიათრევს?! მთელი ურები შეშა. ხარე-მასკ კი ვაჟურდებთ ამ აღმართზე ამოდენა სიმძიმის ატანა:— ვუთხარი ლევარსს, როცა დაინახე შეშით და-ტვირთული მუშა, რომელიც ოფელში იწურებოდა და მი-სი გულიან დაგა-ღუბი გარკვევით გვესმოდა.

— ეს რა არის! მე ოცი უფთი ქვა ათი ვერსისმანძა-ლზე წავილი ზურგით.

— ეს როგორ შეიძლება?!

— ძალიან ადვილათ... ყური დამიგდე და გიამბობ:

დამდებოდა, როცა ჩვენი თავადი შემომხვდა გზაში და მითხრა:

— ლევარსი, გამარჯობა შენი!

— დღეგრძელობა ნუ მოაკლავს ღმერთმა ჩვენს ბა-ტონს!.

მე მაშინ ჯველი ვიყავი. (ეს ბატონ-ყმობის ამბავია) — ბიჭო, — მითხრა მაქუტამმა... (ჩვენი თავადი იყო) — ხვალ დილით ოზურგეთში უნდა დამეგზავნა გურიელი-თან; რაღაც საქმე მაქვს იცოდე — არ დაივანო!

— მესმის ბატონო ჩემო! — ვუთხარი მე და ერთმა-ნეთს დაეშორდი.

როგორც კი აღიონმა სწევრა, მაშინვე ავდექი და დავადექი ოზურგეთის გზას, რომ გურიელისათვის დილით სახლში მიმეწვრო, თორემ იგი ყოველთვის სანადიროთ დადიოდა.

მართლაც, როცა ოზურგეთში გურიელის ეზოში ჩა-ვედი, გურიელი სახლიდან გამობრძანდა. ძალიან ვუყვარები; სანადიროთ ხშირათ წაუყვანიავარ და ჩემი მისვლა ეამა.

— სწორეთ კარგ დროზე მოდი ლევარსი, — მითხრა გურიელმა, — ამ საღამოს ნიკოთის მთებში ეაბრებ სანა-დროით წასვლას და შენაც წამოხვალ ჩემთან.

— კი ბატონო, მაგრამ მე თქვენთან თავადმა გამო-შგზავნა.

— რა საქმეზე?

— არ ვიცი, ბატონო; გუშინ საღამოს შემხვდა და მი-თხრა: — „ხვალ დილით გურიელით უნდა გამეგზავნო!“... მეც დილით ადრე ავდექი და ეს არის გეახელით, ჩემო ბა-ტონო!

— მერე-და არაფერი დაუბარებია?

— არაფერი, თქვენი ჭირიზე; მე პირდაპირ ჩემს სახ-ლიდან მოვიდვარ!

— ჰა, ვიცი ვიცი; ეხლა მომგონდა... შენ აქ დაი-ცადე... ვაგსავნავე მაქვს და აღბით იმითრამ გამოვაგზავ-ნა! — მითხრა გურიელმა და სახლში შევიდა.

— ყოჩაღი ვარ; ძალიან კარგად მოეწყო საქმე... კა-რგი კვირა, რომ დილით ადრე პირდაპირ აქეთ წამოვივდი. თავადა ასე ადრე მივუტან ეს „რაღაცა“ არის, რომ მასაც გუჟყვირდება და დანასაშუაგრესს! — ასე ვფიქრობდი და ველაბარაკებოდი თავის თავს.

ერთი საათის შემდეგ ათიოდე ბიჭებმა ძლივს გამო-იტანეს ვეატრიოლა ზურგინი, რომელიც სასქე იყო რა-ღაც დიდი სიმძიმით.

გამივიცოდა, მაგრამ რა შექნა. გურიელიც გამობრძანდა და სახლის აივნიდან ვად-მოამბავ:

— ამა, ჩემო ლევარსო, აი ეს ზურგინი უნდა მიუტა-ნო თავად მაქუტამს; ამის წასაღებთ გამოგზავნა შენ. მართლაც, ცუტათი მომიძიოთ, მაგრამ შენ მაინც რა გა-გიქიბოდა მისი წლებმა.

— როგორ გეკადრებათ, ბატონო ჩემო! ეს კი არა, თუ გინდ ორი ამოდენა კიდევ იყავს! — ვუთხარი გური-

ელს და ზურგინს ხელი დავავლე, მაგრამ, შენც არ მომი-კვდე, ძო ვერ ვუტენი!

— მიგნმარეთ, მზარზე ვადაპვილით... სტარსანა გუ-რიელმა ბიჭებს, რომლებმაც დიდი ვი-ავალბათი მზარზე აქციეს და ეს ვაზარი ზურგინი.

რას ეზნობი. მეტი გზა არ იყო — უნდა წამომვლედ და... წამოვივლე.

ვიწურები ოფელში. მომაქვს და თანაც ვფიქრობ!

— რა ოხრობა უნდა იყოს, რომ ასე ძიმბიყა?

— ხელებით ვმინჯავ!

— ქვესასვით არის, მარა ქვები ხომ არ იქნება? არა, ქვები არ იქნება, ქვების მეტი რა აქვს თავად მაქუტამს ნატანების დარტყმაში? სხვა რაზეა. ჩამოვივლე მზრიდან, მო-გხსნი ზურგინა თავს და ვნახავ: — მარა მერე ვინ დამეზა-მარება მზარზე აკიდების დროს? — ანაბას! მიუტან თა-ვადს და იქ ხომ გავივებ რაც არის შიგ!

როცა ასეთი ქაბან-წყევით თავადის ეზოში ჩავედი, ჩემზე გულმოსული და გაბრაზებული მაქუტამე ცაცხბის ჩრდილში იჯდა.

— სადა ხარ შენ ანდენხანს? აქი გუშინ გითხარი, რომ დილით ადრე მოსულიყავი ჩემთან და ოზურგეთში გურიელით გამეგზავნა? — შემომვიყვრა თავადა და მათრახის დარტყმა მოინდობა, მარა მივაძახე:

— ბატონო ჩემო, მე შეგასრულე თქვენი ბრძანება დილით ადრე წავიდი ოზურგეთში გურიელით, რომელ-მაც აი ეს გამოგზავნა თქვენ; ასე რომ არა ვარ ღირსმ თქვენი მრისახებობა.

თავადს ვაუკვირდა. ხელი ააქნა-ჩააქნია და მსახურს უბრძანა ზურგინისათვის თავი მოესხნა.

მასაურმა ზურგინს თავი მოხსნა. თავადმა ჩახვდა შიგ და შემსოლოვით ვაღიბარბარა. სიცილით მოსულმა, მუცელზე ხელი მოიჭირა და საკამ-ლოინზე მიწვა ისე ხა-რხარხვდა, რომ აუარ შედგოო ფხვრე წამოდგომა.

ყველა გვიყვირდა და გვემინოდა: — ბოლოს თავადმა ძალ-ღონე მოიჭირდა, ხელი მომიჭო და მკლავზე და ზურგინთან მიმიყვანა.

თავაზის ექსპორტი

ბათუმში 26 დღისმეშობა მოქალაქე-ბისაგან ყიდულობს ვირთხებს ცოცხლებს 40 კაპ. და მკვდარს 25 კაპ.
გაზეთ "ფურხარა"-ში მოთავსებულ განცხადებებიდან.

— არა, რა მანალოთ უთქვამთ ერთი პასლოვიცის ანდაზა: ასმა ვირთ მოგებაზე წვილით და ნაღებიც იქ დარჩაო. არ დაიჯერებთ? ტრია-ტრინათ ჩემზეა ნათქვამი: მეც ასე მამივიდა რაღა: მოგებისთვის წაველ, ჰამაც თან ბაიბაში თავებით სოფე გაღებთ წაივლ, ათასწორით-ფორით ვქენი, მეგონა ჰა, ერთი წაზათთან კამერციას დეფარტსამ და კარქი მოგება ნებარემენი იქნება მეთქი.....

საქმეში ხარ? რის მოგება, რის ბოზნაში, ჰუსურ. ში ერთი სფოკვიანი ვერცხლის საათი მქონდა, ისიც შტრაფს მოუნდა და ჰამაც სამი სტუტა არსტანცკი გეგონში ვიჯექი, თანაც წრუწუნების საქმელი პრავიანტი ჩააგდო ჩოთქში, ნახე რა ზარალს იტრის? აი, ეს ნაგნები მოვიგე რაღა, ეს ნაღები დამირჩა იქა. აფსუსს მოლოდინო?

ყისამათია რაღა: იმ ბემურას წრუწუნას რომ წიკო-ბა არ დეწყო, ალზინათ ჩავიღობდი, ბათიშში და თუ ფულს არ მოვიგებდი, ჩორთ სნიმ, სასუსალომითი მინიც დავებურდებოდი უკან და ყალბაყალში არ ჩავარდებოდი?!

წრუწუნების ამბავს გეზნებით: გაგონილი გექნებათ ნახევარ დღეინ ვირთავა რომ გრუტებთ დავებს და თავების პიტონიკი გაეცათეთ.

— რაო? არ გაგვიანო? ვა, მაშ თავიდან გეტყვიეთ, ძან სემწვოვი რამეა, ძმა-კაცები ხართ, გამზიოულდებთ:

ეს სულ ზვიერინცემა მისო: ხომ იცით, ცხლა მთელი ქალაქი ნადირებით ავსეს: აქ დღურაში მოვიდა და კურსორები ვირთი და კატები მოიყვანაო, იქ ზვიერინცი ჩამოვიდა და აფრიკანცკი ვეფხვები და ნასწავლი ბაიმუნები ჩამოიყვანაო, ეს მგლებო, ეს ტურები და მელნებით, ათასი ჯანდაბა და დოზანა ვინ მოსთვლოს? ქვეყანა დადიოდა სანახავით, იხანდენ თუ ნანტრეს რამეაო, ისეთი ნასწავლი დათვები და გოშპარები მყავთო, რომა ზოგიერთი ჩენი უჩინეები და სტულდენტები ფას იმათთან, ვერ აჯობებენო...

ერთ შავთ დღეს წაველი და ენახე: მართლაც ნანტრეს რამე იყო. ყველა გალიასთან ვიდგოთ და იმ ნადირების ხარხარებზე ვლაპარაკობდით, მეფრი მათარაზე ვივადე, ისე გამიკვირდა, რომ პარაქონი გავხე. ბოლოს ერთ კლექტასთან მივედი: ერთ ხარეს კარაღინკის ჩიტები და პაპუგები იყვნენ, მეფრი ადღეინიაში გი თავებო.

ნაღებით თეთრი წრუწუნები დახტოდნენ, უზარა-ენენია შერქოდნენ და იკრივი რამეებს აკეთებდნენ. ყველას მოსწონდა, იხანდენ ნასწავლი პაროდა და ჰამაც კარქი ფასი აქვსო. მე ვკითხულობ, მითქი ასე რამე ვათავებო? — ამის ფაფრიკა ბათუმშიაო, იქ ქალაქურ ვირთავებო იქერენ, ან ყიდულობენ, მემზე ხინძისეკ რამეს უშვებთან და ათეთრებენო.

— მითქი თავებში ფულს აძლევენ? — აძლევენ მაშ, კარქ ფულს აძლევენო, გაზეთში აბიავლენია ჩაადღესო, ასმა ვისაც თავები გყავთ, ფლან და ფსტან ადგოლას გაიყვანეთ და ვიყიდითო. ქატაბო აი, გაზეთი აქა მამქეს და შოგა სწერიოაო. ვადაშალა, ვხედამ მართლა სწერია:

ბათუმის მავანი და მავანი უჩრეტდენია ყიდულობს ვირთავებს, ცოცხლებს ორ აბაზათ, მკვდარს ხუთ შურთათო.

— უჩად ლევარსი, ოცი ფუთი ქვა მინც იქნება თუ მეტი არა!—მითხრა თავადმა და ისევ დაიწყო შეუკავებელი ხარხარა.

— ხა-ხა-ხა-ხა! — კიდევ გადინახარა მაქუტავემ.— ლევარსი, რა მოგარბენინდა უჩემით გურიელთან? მე ხომ არაფერი დამიბარებია? შენ დილით ჩემთან უნდა მოსილოყავი, მე დავაბარებდი ამბავს და შემდეგ წახვიდოდი ოზურგეთში გურიელთან.

ახლა კი მიგზდი, მარა რაღა დროსია! ეს ოცი ფუთი ქვა ზურგით ამოშატანისე ოზურგეთიდან... მარა არ შევიფერე!

— ეს მტკ ვეცოდი ბატონო, მარა იმიტომ გქენი ასე, რომ მინდოდა თქვენთვის მყაიმოყენებია და ბეგრი გეცინათ... ახლა მიბრძანეთ ჩასაც უთელილით გურიელს და ამ წუთშივე იქ გაუჩნდები!

— დღეს დაიხენენ და ხვალ გაგზავნი!—მითხრა მაქუტავემ.

გურიელი დიდი ხანია მოკვდა, თავადიც მის ზვას გაჰყვა. მათ ნასახლკარზე ახლა გლეხები სიმიდს სთყარენ. ის ქვეები ახლაც იქ ყრია.

ზ.უ.ყ.

სახიჩრეწვის გამოცემა

სილოპი

სილოპი

ქალი გავრცობიდან

ვახა! გამივიკრდა და თანაც გულში მაზალო დიქრმა ვაიბარა. თუქი, თუ საკულ, დატრიალდი, შირიფითი გამოიჩინე, თახუბით ქენი, კარგი საქევი, იმევე თავგები და მეგრე პირიან მაზანახვე გაუღდე, არც ნალოგი, არც ნაკლდობრი რასხოდი. ჩამტოლოც რომ თავიე დაიქონაო, დასე კრხაბი, წროწუნენი გაიჩინე, გაზარდე და ჩიუვე ბათუმში: ფულს მიავდე, ისევე ძველ ჩიხაპებს დაბარუნდე, სოფდარობას მიოვრდე და საქევი დამში მოვიდა. ის ვახუთი გამოვართვი და წაიოველ.

მეორე დღეს იარბუკაში ჩავსულვარ და ორი დღეინი ხაფანგი მივიღინა. მივიტანე ეს ხაფანგები და მეზობლებს დაღერე—მეთქი ეს ხაფანგები თქვენი ფეშქაშის იყოს და რაც რომ ვიოთავებოთ დაიქონათ, ჩემთან მიიყვანეთ. თანაც ჩემი სახლის ყველა კუნჭულში დავაწყოვე ეს ხაფანგები.

მეორე დღეს, უფე ათი ცალი ცოცხალი თავიე მყავდა. იღბალი სულ დედალა-შამალი. იმითანით ბერო ფეშქაშითაც იყო, ისინი უფე კრხებებით დაქსნი. ზუპუხს, სულ ცოტა ხნის მეგრე ჩემი სახლი პირდაპირ პილოინივი ვახადე. ქერივი კაცი ვარ, მინც სკუნჩით ვიყავე და იმანზე ვერთობოდი, კვერცხებს უხარშავდი და წროწუნებს იმით ვზრდიდი.

ერთ დღეს ეს თავგები დავაჯერედი, ჩაქსნი იაზიკებში, შიგ საქევი ჩაუტყარე, თავიე დავაქვედი და ბათუმში წაიქევი. შამაც წერილი წროწუნენი ჩემოდანში ჩაქსნი და ისე მიიქავს... ჩავექვი, ხმა არავინ ვაქვი, კანდიტრობი ბილეთიც კი არ მაშობოვა. მეც როცა გული დავილახეინე, წაიოვექვი და დავიძინე... უფე ვითინდა, როცა ქობულეთის ბილეთებსა თხოვლობდინე. კანდიტროი მადღებებს.

— სვას ვავარიატ ღრავდინან, ვაში ბიდეტი პრესტალეიტ მამენტროლო... ვავიღვიმე, ვეგეფ, — ბილეთი აიბარა შაქეს, უფურეფ, აღარც თავგებით საქევი იაზიკი ჩანს, ვეღუარცყვიართ, იაზიკში სხვა საქონელი ჰვონებით და მიუტარიათ. ეშშიში ვავხდი, ბრაზისგნით ტორილი მაძივიდა.

კანდიტროი კი ბრაზობს: — რას ვამტრელი შე ვამოყურებულო, მაქანა ჩემოდანში გეჭენება ბილეთი, აქვილე ჩქარია. მე აღარ დამაცხადე, მოვარდა და ჩემოდანი ნეჩაინთ ვახსნა.

პუპუხს, ჩემოდანიდან ეღრმუტუნით და წრობინით სულ მალლა არ ამოცვიდნენ წროწუნენი? ვაქქენენ, აქეთ-იქით მიიმაღუნენ, სკამებს ქვეშ შაფერენ. მთელ ვაგონში ატყავდა ვივილ-ხივილი და დასტა-ბუბუ, აქეთ ერთი ქალი წაიოხტება წროკობით, იქით მეორე და იახსნან: მიშველეთ, წროწუნა შამიძერაო და თან საქაბრს ქვეშოთ ტანისამოსი იღვიჯენ.

მთელი ვაგონი საცივებს დაემგენან: ზოგი ვარბის, ზოგს გული მისდის, ზოგი მიზნუზინივითა ხრტის და ყველა მე მემუტქრება. მე კი აქედან ვყვირო:

— ბატალუსტა, ნე პუვაიტ, დერევი ესტე წროწუნოვი ი დავიე აპარტანა მეთქი. შამაც, კანდიტროის ვეზუტქრები:—მეთქი შე ბემურაზო, ამტროლ ნილსტიკას შენ ვადახდენინე, ოცი თუნის საქონელი დამიფოხე მეთქი,—თანაც ერთი იაზიკი დიდი ვიოთავევი მიუტარიათ, ჩემი საქევირებელი მეკარქება და თქვენ კი მე მიეკავრდებით?

ზან ჩუნეს? ყურს ვინ ვავდებს? დაუერეს შუშტულები, მოცივიდნენ ახრანიკები და რაზობინიკით ვამოოკეს, შამაც, ვალდებულ კარებიდან ჩემი წროწუნები სულ ვართე არ ვადახტენენ?... ვეხვეწები, უხსნი, თუ მე თავგები ექსპორტი მაქონდა, საეკაროთ მივიღიდი და ბილეთი ამოწულიათ მეთქი. შამა იმით გიყვი ვგონივართ და იქიან, შამაც მეზნებინან, თუ უბილეთო მეზნეგრობისთვის შტრაფი უნდა ვადახიბლოთო. არესტანტკის ვავონი შქონდადი და შიგ მიქერს თავი. სინან სელოქიანი საათი არ მივეცი შტრაფში, მინამდისინ არ ვამიშვებს, შამაც პრატაკალი შევადინეს, თუო პროკლოქა

ვადავცემთ და სულში ვიჩივლებთ. პიოვრეშა, თავგების შემოყვანისთვისო. ბოლოს ვაძიქევი.

სტანციაში ერთი ძმა-კაცი ოციეზობოთ შემხვედა და უფულოთ ჩამოვიყვანა (არ იცი, რომ ეხლანდელი რევიზორები სულ ნაცრობ ქალებს უბილეთით ადარებენ?), ერთიც ვითარს: როცა ქალაქისკენ მოვიდოდი, პოეზოდში ერთი გრუპა იღვა და იქ ერთი ვეკელი ახმახი ლაბარაკობდა:

— ვაკვირდე ჩემო ბატონო და იმ იაზიკის პატრონს ქი ჩიბინა, ხვინი რა ამოუშვა ჩემო ბატონო, ნეღა ვევილე ეს იაზიკი და ქარ ჩამოვაცივდე დაბაშა? ჩვენი სოფლის ასტანოვკახე ვადახტენტი და შლეკა მოვადინე სახლით. ავადლოხე კროშკა და დედათა ოც წნახე: ძალოს ლეკვების ხელა ვიოთხები ამოცვიდნენ და აივცე ოდის ყველა კუთხე. დევიფე კაცი, ორი ფინხა რაცა მქონდა შექენილი და ახლა სულ ის თავგები მიქამენ, ვეღარ ვამოვიციო. ერთი კი შამენა იმ იაზიკის პატრონი, რომე სუნთლა ატვიფო საგალტეტე ვეკციოთ, იმეღლა იაზიკი ტყელო მაწიკვია, ჩემო ბატონო და ბოლოს სახლი თავგებით ამიფსოთ...

ეს ორი ვავიოვდე, ვავიტურენე, შიშისგნით ციკირის კვერცი ვაჭანდი, კუნჭულში ტრატრას ვჯიხვითი აფეკუდე და სულ გულის კანკალით ჩამოვიღი ქალაქამდისინ.

აი, ასე ვათავდა ჩემი თავგების პასტეჩიკობა, ჩემი მოგება და კამერკობა. მაშ ჩემზე დიათი გამოჭოლი არ არის იმ ვირის ნაღების პასლოვიცა?

ფარსადან.

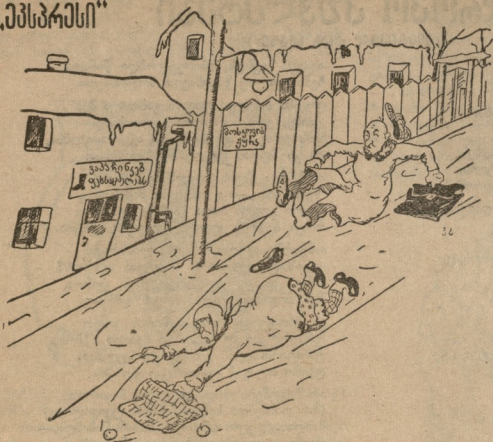

მამიჩი: თქვენ ბრმა წელი ვაქვთ ამოხატრელი, კუხის კაძარი და თირკმლებს ანთება ვაქვთ, დვიძლუშ მუწუცი ვაგჩენით, ერთის სიტყვით, ომერაცია გქირდებათ!

აპადმუშოვი: ერიბა, ისე ვამოღის, რომ ჩემი მუცელი ინვალიდების სახლი ყოფილა, შამას ომერაცია კი არა, სომხების პენსია უფრო არგებს...

„მეხსიანი“

— რეტ. ცირკადი სწორს პიესას: „ჯამეათი“... რამდენიმე წინააღმდეგობა... მისი აღმუშავება... მისი აღმუშავება...

— ზეპატონილი პოეტი დაისვლი სწერს ახალ რომანს: „სველვან“ გაპიუტურება... ავტორმა ჩაატარა დისპუტა, რომელსაც დაესწრო თორმეტი კაცი; აქედან — ხუთი უბეღლით, ორი — დასვლას მძა და ხუთი კი ბილეთიანად... რომლებმაც შეცდომით იყიდეს ექტაპოზიანი ბილეთები.

ღამის 12 ხატი

სცენა წარმოადგენს ტიპურს მაღაროს ტელეფონის ბუტკას, რომელშიც ერთი ტახტია. მორიგის მოსახვეწებულად. შემოდის ვალეშილი მისიციელი ბესარიონ მამალაძე.

ბესარიონ მამალაძე: — თქვენ, კი, გესმით? აქ არავინ შემოუშვით ჩემი დასუკითხვად, თორემ შიგ გულში მოვარტყამ ტყვიას... მეძინება... (დაწვება ხელში მუხურეი უჭირავს. მორიგე იაქინთეს და ქალს „შინისაგან აქავსალებს... პირველ საათზე შემეცნული მორიგე მოდის)

იაქინთე (მორიდებით, „შინით): — ბატონო ბესარიონ, ჩემი გამომცემელი მოვიდა; ნება მომეცით შემოუშვა (ბესარიონი ხეჩინავს... იაქინთე კიდევ იძვირებს).

ბესარიონ: — თქვენ იდეა და მამა კი... შემოუშვებ; მარა არავინ გაბეღოს ტელეფონზე დარეკა, თუ არა ფლოპიანობით დავაქრებ ტყვიებს გულზე. (ძინებს).

იაქინთე (ჩუმით შემოსული მორიგე ქალიშვილი): შენ ხომ იცო ვეკლავე მითითება მსწორებისაგან, აქ ხელა არ გაბეღო, თორემ მოგკლავს ხომ იცი? (პირველი სენა გადაის; ჩრება მეორე).

ქალი: — რომ ვინმე დარეკოს და გამოვიდოს, ხომ დაგებოცავს ეს გადაჩეული...

ათათიკე (მორიდებით ბესარიონს): — მეგობრო, თქვენი ნათესავი გემახით; თქვენი სხვა უნდა. (რამდენჯერ იბიე იბიერობს).

ბესარიონი (გვიციხით წამოვარდება): და მუხურეს მომამარჯვებს: — რაო? ვინა ბარ?.. შენი... გაგათავე შენ ძალლო ამ წუთში...

მორიგე: — მორიგე ვარ, — ბატონო, მორიგე... მამალაძე.

ბესარიონი: (ლანძღვა-გინებით ტელეფონში დიუვიტის ლაპარაკს): — შა, შილიცა... ვინ ვარ?... რავა შეითხვებ! მამალაძე ვახლავარ ბესარიონი... არ იცი კიდევ შა, თქვენი დიდა და მამა კი... ამა შენ, ბეჭო, როგორღა დამეკარგა ერთი... იცო თუ რომ ხილეს... და მოანახივებ თეთარ... ამა ილან... იღეს. „

ნ ა რ ე ჯ ი

მ. ხაშური: დასდეს ცნობილი ტრადიციის: „გულ ამირული პაკიანა“. წარმოდგენის წინ სიტყვა წარმოდგენა გარდობილი მდებარეობა... „ზადვანია“ და მისი მნიშვნელობა. წარმოდგენის შემდეგ გაიმართა გრანდიოზული ფორთბეა, მთელი შემოსავალი გადაიღო გამფლანგელების სასარგებლოდ. ხალხს ფრიად ნასიძოვნები დაუბრუნა.

დ. ხონი: აქაურ მღვდელს ეკლესია დაუგებია, თმა გაუკრეპია ხოლო ახალგაზრდის არ იხდის, რადგანაც ამ ზამთარში კარგ სამსახურს უწყის.

შპირილი: დათიკო ნოზაქის დღეს არაფერია „საიმისო“ არ ჩაუდენია!

მ. გონი: ცნობილი მომღერალი იაკობ პაღვლივი იმდებრებს რომანის „ღვინის ზოქა“, ამბობენ, თუ ხასიათზედ იქნება, სამეგრეო იმდებრებს!

მ. გონი: ქალაქ გორში გაიმართა სახელოვან ბოსან — ვინა ყბედის იუმბილე. რამდენიმე მწერალი სიტყვა წარმოასტევა სოფრონიკა ჯაბკრიტე-შვილმა რიგინად ჩაბრუნა იუმბილი და ორი გირავნა სასეცისის სპირის მიულოცა. ყურფუტაქმე მიულოცა „ახიუმბილი“. პაპიროსი, რამდენიმე იქ მყოფებმა მოსწიეს. ყოლია ვაჭარმა მანეთ-ნახევიარი დაულო წინ, მაგრამ პარტიკრიანდ გამოქანდა ვინმე წუთწუთამდე და ეს ფული „სრაზუმ“ იჯბა. (როგორღე გამოიქრკვა, — იუმბილიარს დიდი ხანია მართებია მისი მანეთ-ნახევიარი). დასარტულს სალიამოსი გამოვიდნენ იუმბილეს მომწერონი კომისია და დიდი თანვისტენის შემდეგ იუმბილიარის სასა-

რგებლოდ გადასდეს ერთი ობლიგაცია ღირებული 25 მანეთად. იმ დამეს ვინა ყბედის (იუმბილიარს) მეტამეტე სიხარულით გულის სუგანევიო დებარება, რის გამოც ფარდა სარქაოდ ჩამოუშვეს.

ხ. დიღომი: მენახშირე გოლას მთავარხელ ამბოუჩენია რაღაც შავი ნიშნები. მას დაუმტკიცებია, რომ ეს „ნიშნები“ ნახშირი უნდა იყოს. აქაჟამად კიდევ ეძებს სხვა ნიშნებს; (იქნება ვირი და ტომბრებიც აღმოაჩინოს!).

თელავი: ვინაიდან კინო თეატრის „მორიგე ოტობლინე“ მდიერ ძვირი ჯდება, ამიტომ თეატრის აღმინისტრაციამ გადაწყვიტა შეიძინოს სახანები, რამდენიმე დაუროგდნა მათურბლებს. მომჭირნობია მიზნით მოწინააღმდეგა შეტანეს — ერთი იაკს მიეცეს ერთი სახანო, ვინაიდან, მათი გამოკვლევით, ორი ერთად უფრო თბილად იქნება. თი... (ილ-კალკე).

— კომუნალურმა მეურნეობამ დენისმა პრემია — ვინც დამით განთებულ ელექტრონის შუშას იბოქამ, მის სახელი გაიყვანებენ ელექტრონს. მთურველი არავინ აღმოჩნდა — უსინათლო ელექტრონი რა ოხრობათ გვინდაო.

ზახრუმანი.

ზეხტაფონი, ავგილობრივ თეატრშიდ განდენილია დეკორაციები, რომლებსაც გამოეკლა-დადგმა წარმოდგენის დროს მახობებისაგან დროს ოხოლობუს.

„ილა.“

სააღმოსავლეთო კუკლები

(აზერბაიჯანული კინო სხვაობა)

საქართველო
საბჭოთავი

გაქედნებო, ბოდმო და უკაცრავათ,
შავებნები ყველას გაუქურავათ;
ლოთიანათ ხურავის გეყენებთ,
თუ ხანდახან თქვენზეც გაგვეცინება.

ტარტაროზი ვისაც კი ამბობს, მის
მეც პადრობნათ დგანახებთ მათ სახეს;
ის არ ინდობს: პარტიულს, უპარტიოს,
ვინც კი ფრონტებს და იწყება „პადროზი“.

ჩა დრო დადგა... ოჰს! თვალბეც დაგვიდგეს,
სემფლორი შიგ ქუჩებში დაგვიდგეს;
მილიციონი ამბობს კობრასა;
მაღვ ენახეთ ზემელთან პლათფორმასაც.

მოსკვიდან ტრამვაები მოვიდა—
მეც პროფულკის აპტიტი მომინდა,
შიგ რომ შეხვალ ჩინერისა ოპია,
ქალი კაცი ერთმანეთს შავდობია.

უნდა გითხრათ, ძებო, დენი სეკრეტო;
გამოსულა იშო ნოვი ავტორეტი;
შტო ნა ულიც პლივტ ნელზოთი,
დაგადიებს ხრიკში მელიციათი.

თავო ჩემო, ბედი არ გიყვრიო,
ჩა უფროთ ვაგცვერია წვერია;

აფსუს, აფსუს, ვბირველობდი წინადა,
ჩემი ცოლიც ზაგესივით ბრწყინავდა.

ცოლმა მამკლა, ცოლმა ვაზაივა მეც
ვაიმე, ვაიმე, როგორ გავთომამე;
ჩემს ჯიბეში ფოქტორტი აქვს თავგებსა,
ის კი მუდამ ფულბზე ქაღალტსა.

იონშიცი წლის საკალბეს მამინდა,
მეუბნება: — გათხოვება მამინდა...
ტუფნი ვაგოს რაღა ვამიტყუნება.
ჩოკა ბებრის ცვლავ ჯეელობს გუნება.

ინავარში ცოლი მიწყებს ლაპარაკს:
—გაზაფხულზე ხომ წამიყვან ავარაკს,
ბარის დამკველი მოგიკვდეს, დარაო,
შენ მოვინდა რაც პაპაჩემს დარაო.

ეს ცხოვრება პროფკავშირის კიბეა,
ჩემბერლენი მე ფეხებზე მკიდია.
ტარტაროზი, გენაცვალე სულშია,
ღვინო თუ გაქ კახთინცი ქურშია.

არ მასვენებს ცოლი დღე-ღამ ჩივილით,
(მას დასწამდა საშვილოსნოს ტუცილით).
მახლას, დღო სწორედ მამინ წამინდა,—
როცა ცოლიც სარკინტო ვამბინდა!

დონ-კი-ხოდ

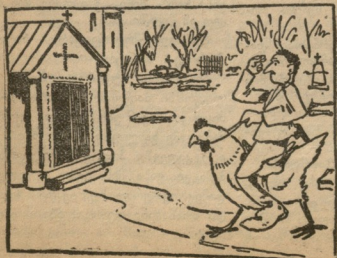
ქათამი — ღმირი ქათამი

(სოფ. საწირი, ქუთ. მარაზი).

მოსე ბუბაშვილი ურწმუნო კაცია. მარამ, თუ ვინმე
ოჯახში ავად გაუბნდა, მაშინ უნდა ნახოთ, როგორ
ლოცულობს ღმერთზე, რომელსაც სიხოეს ავადმყოფის
განკურნებას.

— როცა არაფერი გვიჭრის და კარვად ხარ, მაშინ არ
გახსოვარ; ეხლა კი... მარამ თუ ერთი ქათამი არ
მიუყვანე თქვენს მღვდელს, რომელსაც კუჭიც ჯიბეა-
ვით ცარიელი აქვს.—ჩემგან შევლას ნუ მოელო!—გა-
თივლაპარაკა რადიოთი ღმერთი მოსეს, რომელმაც
სწრაფად აღჩინა ელექსიანი ქათამი ლილიაში გერმინე ბიჭი.
ამის შემდეგ კი მღვდელმა ასე დადგინდა ეკლე-
სიაში:

— ნეუღთა მკურნალეო წმინდა ვიგორე, შეიწირე
ვედრება მოსე ბუბაშვილისა ოჯახისა სამშველობოთ! —
და ბოლოს დაუმატა ხალხის გასაგონათ.

— ხომ ზედავთ ურჯულო მორჯულდა და ეკლესია
იწამა?
ამ ამბავს გეტყობინებს ხო-კი...
მარამ, როგორც შემდეგ საიდუმლო წყაროებიდან
გავიგეთ, მოსესთან ქათამის შეწირვის მიზანი სხვა რამე
ყოფილა.

მოსე იმიტომ შესწირა ღმერთს ქათამი, რომ
მოხვალ არჩევნებში კიდევ ის აირჩიონ აღმასკომის
თავმჯდომარედ.

როგორ დაქინებულა ღმერთი—ერთი ქათამისათვის
აღმასკომის თავმჯდომარეობას იძლევა?

„ქაღლი—„სარაული“

სადგ. სვირი.

სადგ. ნატანები ნაქება ღორებით; ლევარსი რიზ-
როხაბესი განზოხანეა ჰქონდა ამ სადგურისათვის სახეღ
გამოცვალა და დაერქვა მისთვის ღორეთი. (თუ კი მცე-
ნარეულობის სახელი ჰქვია ზოგერთი ადგილებს, მაგ.
კომიტანი, მუხიანი და სხვ., რატომ ცხოველების სახე-
ლი არ უნდა ერქვათ?).

სადგ. სვირმა მიზაბა სადგ. ნატანებს და... ძალღე-
ბი მოაშენა.

უნდა ითქვას, რომ ღორები უფრო სასარგებლოა,
ვიდრე ძაღლები. და ეს არა მარტო იმიტომ, რომ ოპო-
რის ხორცს სჭამენ (და ძაღლებისსა კი არა), არამედ
იმიტომ, რომ ღორი, მიუხედავად თავისი ანტისანტიბიო-
ლობისა, სანტიბიოზს უფრო იცავს, ვიდრე ძაღლი.

არის კიდევ ღორების დადებითი მხარე. ისინი მშვე-
ლობიანობის მოყვარული უფრო არიან, ვიდრე ძაღლები
მაგ.: ეს უკანასკნელები:

„სვირის კომპარტიის თანამშრომლებს ნებას არ
აძლევენ საწყობი გააღონ და სავაჭროში საქონელი წაი-
ღონ“.

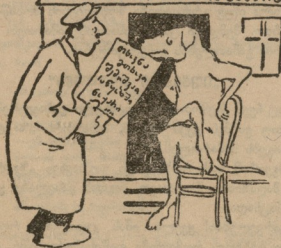
და, მართლაც, ამბობს „მონადირე“.

„ეს იმითმ, ალბად, რომ ძაღლები ქურდებისაგან ყარაულდობენ საწყობს“.

ეს კარგი საქმეა, მაგრამ, არც ის ვარება, რომ საწყობიდან საქონლის გატანის ნება არ ჰქონდეთ ნოქრებს.

სკირის კოოპერატივის საწყობი

ამიტომ საჭიროა ისე მოიქცეს სკირის კოოპერატივის გამგეობა, როგორც ლევარსი ასწყლის — ძაღლებთან წარსადგენათ ნოქრის გამგეობის მიერ უნდა მიეტეს მოწმობა საწყობიდან საქონლის გამოტანის ნებართვის შესახებ.

„სწორი მარშაუნი“

(საქმიანური, ოზურგ, მაზრა)

კოლა შესწორება ყოველთვის შეიძლება. მაგ.: ავიღოთ პოპულიარული ლოზუნგები: „კოოპერაცია გზაა სოციალზმიზსაკენ“.

საქმიანურის კოოპერატივის ნოქარბა დ. ცხომლიძემ ამ ლოზუნგს ბოლო სიტყვა შეუტყვალა და მიიღო ასეთი ლოზუნგი: „კოოპერაცია გზაა ქორიძის დუქნი-საკენ“.

აბა ყური დაუდგეთ „ქირილიოსონს“: „მიიღებს თუ არა კოოპერაციის საქონელს, კოწიას დუქანში შედის ის. დათქო კი სოფელუმებს ასე იხტუმრებს:

— ჩვენი უკვე გავგიტოვად ეს საქონელი. კოწია ქორიძის აქვს; მიიღო და მასთან იყიდეთ! მივდივართ კოწიასთან და ვნახულობთ ჩვენი კოოპერატივის საქონელს.

„ქირილიოსონ“ იფრთხილებს ნოქარს:

— ფრთხილათ, უმაწვილო, თორემ სოფელი ახე შეგიცვლის მაგ ლოზუნგს: „კოოპერაცია გზაა სახლისაკენ“ და გიმდერებს: „შინ წაბრძანების მარშს“.

ლევარსი როზობოძე კი ამითი არ კმაყოფილდება და ლოზუნგს ასე სცვლის:

— „კოოპერაცია გზაა გამახლისაკენ“!

„მონადირე ავთიაიკი“

(ლაგადები, სიღნაღის ქვეყნა) ნუწი

ნადირობა რომ მორალურ, სენატ, გენერალ და იგი საზოგადოების ყველა წრეში ვრცელდება, — ეს, თუ ვნებავთ, იქიდანაც სჩაის, რომ:

ლაგადების ავთიაიკის გამგეს ჰყავს აუარებელი ძაღლები (თვითნი მონადირე გახლავთ). ჩასაკვირველია, ამ ძაღლების საწინააღმდეგო „მითვალუშარსს“ არაფერი არ ექნებოდა, რომ ისინი ავთიაიკში არ ძაღლობდნენ და ავთიაიკის თანამშრომლებსა და მუშტრებზე არ ნადირობდნენ.

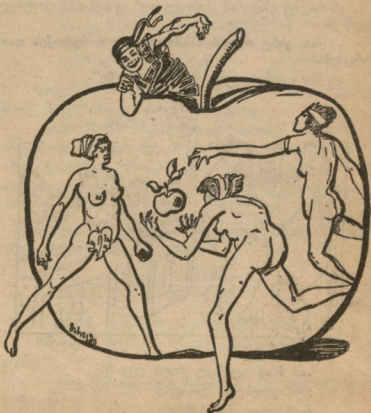

ავთიაიკის გამგეს არ გამოადგება ლევარსის სიტყვები (ის დღევანდელ ნომერში წერილი: ლევარსის „მაქმარი“), თითქოს ძაღლები დაჩვეული არიან ნადირობა: რომ უამისით ვერ სძლებენ.

ბანეთიქილვის ვაზლი

ლევან-მარეღისი, შორაპ. მაზრა

ძველი ბერძნული თქმულებაა: ღმერთმა სამ მშვენიერ ქალ-ღმერთს გადმოუგდო ვაზლი ასეთი წარწერით: „ჩველაზე უფრო მშვენიერს“. ამ ნიდაგზე ქალ-ღმერთებს მოუვიდათ ჩხუბი; თვითყული მათგანი ასე გაიხიზნა:

— ვაზლი მე მეკუთვნის, რადგან მე თქვენზე მშვენიერი ვარ!

სახლში, სადაც მე ვცხოვრობ, ამ „ვაშლის“ მაგიერობას ასრულებს საერთო ფებისადგილი, რომლის გამო ჩემს ცოლს და მის ორ მეზობელს სწორით მოსილი ერთმანეთში ჩხუბი. ქმრები ყოველთვის ნეიტრალიტეტს ვეცადეთ და სასაცილოთაც არ გვეყოფნის ჩვენი ცოლების ცემა-ტყემა და სიტყვები:

მორილა ისე გრძელდება მოწოდებების მოხაწილეობის მიღებით. შემდეგი ცნობებისათვის მიმართეთ შორაპნის მახრის განათლების განყოფილებას.

„იოვიათი მოკვლევა“

რასაც ჩვენ ქვემოთ ვსწერთ, მწელი დასაჯერებელია, მაგრამ, თუ ვინმეს ეტყე შენდის, მიმართოს „ჯაკობ“-ს და იქ გაიგებოს სიმაართლეს.

„გამგობამ სამი-ოთხი კაცი გაგზავნა „ჯაკობ“-ს პირველ მაღალიაში მოღარეთ, მაგრამ წასვლაზე ყველამ უარი განაცხადა.

საკვირველებათ ყველა იმას ცდილობს, როგორმე მოღარეთ მოხვდეს რომელიმე დაწესებულებაში. აქ კი პირიქით ხდება.

როცა ამის შესახებ ლეგარსის მოგახსენეთ, მან ასეთი დასკვნა გამოიტანა:

— აქ მხედველობაში ორი გარემოება უნდა იქნეს მიღებული:

1. პატიოხანი ხალხია: ეშინიათ—ფული არ შემოგვეტამოსო. თავის ტყავს უფროთხილდებიან,—ჭკვიანი ხალხი ყოფილა, რომ უარს აცხადებენ.

2. აღბათ, სალაროში ფულის დიდი ტრიალი არ არის.

ასეა თუ ისე—ეს ამბავი საკვირველებათ!

„მთვრალი სიზმარი“

მთვრალ კაცს ქვეყანა სულ სხვაგვართ ეჩვენება: ფხიზელი ადამიანი მიწის ტრიალს ვერ ამჩნევს; მთვრალი კი ამას ამჯობათ ხედავენ.

ლეგარსი რობოტობაქმ გამოიგონა ისეთი ფორტორაფული აპარატი, რომელიც საუნებს იმნართ იღებს, როცა გორც ეს მთვრალი კაცს ეჩვენება, როცა მის საშხატურში მაგიდაზე სძინავს.

— დღეს შენი რიგია.. შენ უნდა გავგებუთავებია ფებისაღავი... შენ უფრო სწორად შეიღხარ შეგ... მე ყოველთვის გიღარავებ და ვითვლი!— სხვა ასეთი დარბაისელი სიტყვები. ასე ხდება სწორით თბილისის თითქმის ყველა სახლებში.

მასსადაიმე: „განხეთქილების ეაშლის“ მაგიერობამ თბილისში ასრულებს ფებისაღავი...

ხოლო ლეღან-მარელისში კი — ვახანის შეიღწლედის მასწავლებელი ვახლი სერგოზ-მე არევაძე.

ის რაღაც ვანებამ „ჩამოუღდა“ აქ სამ მასწავლებელ ქალს ასეთი წარჩურით:

— მას, ცივ თქვენს ხაშში თავის ორ მებტოქს დაამარტებეს!—

აი, ასე ვადამოვცემს ამ ამბავს „ხოში“:

სამ მასწავლებელ ქალს უყვარს მასწავლებელი ვახლი, რომელიც არის სამივეს სიყვარულითა აღვხილი. ვახლი ეტყვის ხა რუე ობნ:

ამ სურათზე ნაჩვენებია თბილისის ტრამვაის მოლაპრე ჩერნაკოლოვი, რომელიც მთვრალია და, რომელსაც სალაროში ჩამოსიხნება. იგი სიზმარშია და გარშემო ყველაფერი ისე ეჩვენება, როგორც ეს სურათზეა ფორტორაფიფულათ აღნიშნული.

ქვემოთა შიგნით

ბ. კოდას, (ბათომი): ეს ამბავი უკვე იყო მოთასე-
ბული. (იხ. „ტარტაროზი“ № 117).
შვიდეკაცს, (მარეღისს): — თქვენი ბრალა თუ გე-
გონათ, რომ

არ არის ვადანახდელი
რაც ჩვენ წავიდეთ ნიხია.
ამიტომ უფლებს ვვიკირდა:
— ეს ნახარუგები რისია?
ნიხიას ვინც რომ წაიღებს
ფეიქრობდით, იყო მისია.
(ლევდარსი ამბობს: ეს, ძეო,
არ არის საკადრისია!)

სოლომონს, (ხაბესი): — ლევარსია უგერჯერობით არ
მეტყლია პანდ ჩამოსეღა.

ტარტაროზი, უფლა გთხოვთ
ერთხელ წაპესს ეწვიოთ;
თავაშეგულ მეტურეს
დაავლიჯო ბეწვიო.

ბეწვის აგლეჯა თუ კი საქმეს გამაოსწორებს, ეს თქვე
ნაც ადვილათ შეგიძლიათ; (რადა ჩვენ ჩამოვიდეთ ამისა-
თვის?).

პომპოლიც (ვანის ქელი): ალბათ ამ თქვენ ლექს-
შიაც ამიტომ არის ასე ბევრი წყალი, რომ

წყალადენი გაიყვანეს,
რომ არ იყო იგი ერთ ღროს.
ღვე-ღამეში ის იძლევა
(კიე წყალს ხუთი-ათასს ვედროს).

მიუხედავთ იმისა, რომ ეს სიზმარი ყოფილა, მარი-
ლი მაინც აკლია თქვენს ლექსს.

კრელ კოდასს, (ფოთი): — კრელმა კოდალამ კარ-
გათ; უნდა იცოდეს, თავში ჩაკეუნება. თუ შენ გეხატობება,
კეწმირს ათხოვე შენი ნისკარტი და ია მოუკეკუნებს სა-
ტყეო ტრეტის გამგეს, რომელმაც:

გასულ კვირაში ქარხანა
დაქვეტა ორი კვირთა;
მუშებს ავინებს დედ-მამას
და რეკავს მუშტი-კრივითა.

ასე შერება და მოქმედობს
ტარტაროზი გამგე ბუტია;
ჩამოდი, მოხდუ ჩანჯალი,
აუწვი ზურგზე სუკია.
ნეტა რას შერება კავშირი
მანდ ფოთში იგი თუ კია?!
რა გახდა ნეტა ასეთი
გამგე კოდრატე ბუკია?!
ვა—კის: კარგია ეს ადგილი.

ერთი ვინმე კინთო ვარ,
პრობკასავით ვადვივარ,
შენი ეშხით დამწვარი
ავარ-ავარ დავდივარ...

განაკრძეთ სიარული... ხოლო თქვენმა ლექსმა ასე შე-
ისწორა თავისი-თავი...

ერთი ცუდი ლექსი ვარ,
არაფრათ არ ვარგვივარ
და ამიტომ, ავტორვან
მე გოდირში ჩავდივარ.

დ. წარ-ია. არც კერძოდღეს უნდა მასე მოკელა და
არც ლექსს უნდა ასე დაწერა.
მეფისტო: — მართლაც:

„ამისთანა საგაუი საქმე შენს შტერს ნუ დაემართოს
ჩემო... მეფისტო, რავეც შენ ეს წერილი დაიწერია!
„გუგულს“, ი. ფედოშვილს და კალმისშვილს: თქვე-
ნი შარადა გამოსაცნობათ გადაეგზავნა ნიუ-იორკის უნი-
ვერსიტეტის პროფესორთა სახელოს. აქ ჩვენ ვერ შევსძე-
ლთი წათი გამოუყვანა.

ვლდას. „არც თავი აქვს, არც ბოლო“. — აბა რა
არის თუ გამოიცნობ?
მართლაც ამბობთ — თქვენი წერილია.
გამოცნობის ჯილდოსათვის ვათავსებთ თქვენი ლექსი-
დან შებმევს:

ბევრი ზოროტი საქმე
ქმედობს მიხი ხელიდან.
ტარტაროზი, საკილია
არ გაუშვა ხელიდან.

ჩვენ გაუშვით ხელიდან თქვენი წერილი გოდრისა-
კენ, რადგან მასში (წერალში) ვერაფერი საკბლო ვნა-
ხეთ.

„იზრავისმ“. — მოგეჯუოდით.
„ჰიპიტას“ (საფ. ჩრდილი, შორაპნის მახრა), ჩვენც
გუთანსმებთ, რომ

ყოფლად დაუშვებელია
შალვა მადრამის ასე ქცევა—
ქვადის გარახუნების დროს—
თუ სუხველვან გაიქცევა.

ციყვამეს: რას ერჩით ამბულამეს? იგი თქვენგან
მაინც მადლობის ღირსია. მართლაცა.

იყოდა ძველი მოკლული კურდღელი, რომელიც სა-
ნახევროდ დამშალი იყო, მაგრამ მან ეს არ იცოდა, თორემ
ახალ მოკლულს იყიდდა. (მონადირე კაცი ხელცარიელი
ხომ არ დაბრუნდებოდა?!). — მაგრამ ტყეა ქუდათ ხომ
მოიხმართ?

ძველებურ ბატონივით მოქცეულა ამბულამე, ბატონი
ასე ეუბნებოდა მოგამაგიერეს:

თუ კურდღელი დაიჭირა,
ხორცი ჩვენ და ტყავი შენა!..

ასე, რომ თქვენ მადლიერი უნდა იყოთ მისი!
მართლის მოქმედს (მუხუთი):—წერილს ასე ათა-
ვებთ:

— ამის შემდეგ ახეთ მახალბებს ხისტემბტურად მო-
გაწოდებთ.

მიიღეთ ჩვენი ვაფრთხილება:—ასეთ წერილებს
„ტარტაროზი“ არ მოათავსებს.

„საქართველო“

საბჭოთაო
საქართველო

კოსტაბია: („რაც გინახავს, ვეღარ ნახავ“ -დან) „ამერიკელ ძია“ -ს:—ვაი შენ უბედურო, შე მაგობრებ, ბიჭო, რამეში?!

ამერიკელი ძია: — „ის ურჩევნია მამულსა, რომ შევილი სჯობდეს მამასა“... ყოჩაღ, კობთაია!